

Tasken

Kære Michael

Når du læser denne mail, har du fået tasken, og du er sikkert rasende på mig. Og måske tænker du, at det er tarveligt af mig at skrive. Begge dele kan jeg godt forstå. Jeg ved, at jeg har gjort dig og din lille dreng meget ondt, og at jeg ikke kan gøre skaden god igen. Og det er jeg virkelig ked af. Men nu får du i det mindste at vide, hvad der skete.

Min ekskæreste og jeg lagde mærke til dig og din dreng den eftermiddag i Barcelona, fordi I sad ved bordet og talte dansk. Vi stod oppe ved baren, men jeg tror ikke, I så os. Vi var lige kommet til byen med toget, og vi havde ingen penge. Vi havde arbejdet i nogle uger som tjenere på en strandbar, men der havde vi festet og drukket det meste op, og grotesk nok var vi også lige blevet bestjålet i toget. Det hele var ad helvede til, og vi stod i baren og skændtes om, hvis skyld det var.

Så hørte vi jer tale dansk, og så tog du jeres billetter til fodboldkampen frem. Du fortalte vidt og bredt, hvor meget de var værd på det sorte marked. Mange tusind kroner, sagde du. Og da I pludselig forlod bordet, fordi I skulle hen og se på fisk, så hang tasken der på stolen, og det var næsten som om, den var en gave til os.

Nu må du ikke tro, at vi har gjort den slags før. Eller: Min eks havde vist stjålet før, men for mig var det første gang. Og det hele gik så hurtigt, at jeg ikke helt ved, hvad der skete. Jeg kan huske, at vi pludselig styrtede ud af cafeen med din rygsæk. Det var min kæreste,

der havde taget den, og jeg havde ikke protesteret, eller: jeg havde ikke nået at protestere.

Det var først, da vi stod på banegården i en souvenirbutik og åbnede din taske, at jeg virkelig fik lyst til at kaste mig selv op. Jeg tænkte på din søde, lille dreng og fik lyst til at brække min mave ud i butikken og løbe fra det hele.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke forhindrede min kæreste i at tage den taske. Måske fordi jeg kun havde kendt ham i tre uger og var lidt bange for ham? I hvert fald gjorde jeg ikke noget, og det er mærkeligt, hvad man kan bilde sig selv ind. Jeg sagde til mig selv: De får nok fat i nogen andre billetter. Jeg sagde til mig selv: Der er så mange, der stjæler. Og solen skinnede jo, og vi fik næsten 8000, da vi solgte billetterne to timer senere.

Af én eller anden grund kunne jeg ikke bare smide din taske ud, så jeg tog den med hen til vores nye hotel. Jeg smed den ind i et skab, og så festede vi og blev fulde og faldt om i sengen ud på natten, og så vågnede jeg. Det havde noget med tasken at gøre. Det var, som om vi var tre i værelset, som om tasken stod inde i skabet og trak vejret. Det var lidt uhyggeligt, og jeg besluttede, at jeg ville kyle den ud næste dag. Men om morgnen fik jeg det ikke gjort, og om aftenen følte det forkert. Sådan gik der tre dage i Spanien, og så skulle vi hjem.

Det er sært, men jeg kunne heller ikke lade være med at pakke din taske i min kuffert. Den *ville* ligesom med. Min eks ville have hånet mig, hvis han vidste det. Og det var næsten tortur, for den følte tung og brændende i min kuffert, omtrent som en bombe. I lufthavnen var jeg bange for, at nogen skulle tjekke min bagage, for at nogen bare skulle se tasken. Og i flyet tænkte jeg ved den mindste turbulens, at om lidt styrter vi ned, og det havde noget med din taske at gøre.

Da vi landede, tog vi hjem til hver vores lejlighed, og jeg pakkede tasken ud og satte den under min seng. Jeg hadede den allerede, men jeg kunne ikke rigtig slippe af med den. Den stod næsten og vågede over mig nede fra sengen, den dag min eks og jeg havde et stort skænderi og gik fra hinanden. Og kort efter begyndte den at dukke op i mine drømme. En nat drømte jeg, at jeg løb hen over et jordskælv med tasken på ryggen, og den skar sig ind i mine skuldre. En anden nat faldt jeg over den, da jeg skulle flygte ud af en dør. Eller det værste: I to nætter i træk drømte jeg, at en lysende engel ville give mig en gave, men da jeg rakte armene frem, fik jeg bare tasken i hænderne.

Hvad skulle jeg gøre? Selvfølgelig tænkte jeg på simpelthen at give dig tasken tilbage. Og en dag tog jeg den faktisk med ud på gaden. Men så snart jeg stod i solen med den, blev den så tung i mine arme, at jeg ikke kunne bære den. Jeg var helt fortvivlet, mens folk bare gik forbi uden at hjælpe mig. Men hvordan skulle de også vide, at den lille rygsæk vejede mere end et fuldvoksnet menneske? Ude af mig selv slæbte jeg den hjem igen, og jeg tror, at et menneske i kørestol ville have været nemmere at få op ad trapperne.

Jeg havde fået et nyt job som tjener på en græsk restaurant, og jeg havde mødt én der, men nu turde jeg ikke tage ham med hjem på grund af tasken. Jeg var bange for, han skulle finde den under sengen. Hvad skulle jeg sige? Jeg skammede mig både over det, jeg havde gjort, og over, at jeg ikke bare kunne smide tasken væk. Og hvem ville tro mig, hvis jeg fortalte, at tasken vejede et ton?

En eftermiddag havde jeg besøg af min mor. Vi ser desværre ikke hinanden så tit, men da vi sad og spiste en kage, fik jeg pludselig frygtelig lyst til at vise hende tasken. Jeg tænkte, at hun af alle mennesker kunne hjælpe mig, og så fortalte jeg hende, hvad jeg

havde gjort. Men hun blev bare ligbleg og sagde, at hvis jeg så meget som nævnte den taske for nogen, ville det være *bad karma*. Hun sagde, at jeg gjorde det svært for hende at elske mig. Da hun var gået, begyndte jeg at græde, for det var som om tasken lige var vokset.

Fra da af blev det bare værre og værre. Jeg følte, at tasken ligeså stille var begyndt at gro fra mit værelse og ind i mig selv. Næsten som et nyt organ, en stor sort lunge. Uanset hvor jeg gik hen, slæbte jeg tasken med indeni. Ingen kunne se den, men en dag i et prøverum så jeg den selv helt tydeligt i spejlet. Jeg fik et chok, for det så ud som om et enormt hjerte af læder slog inde under ribbenene.

Næsten to måneder gik der, og i morges gik min hjerne i panik. Jeg vidste, at hvis jeg ikke gjorde noget, ville den taske blive levende. Kvæle mig eller eksplodere eller noget andet frygteligt. Så jeg fik hevet den op på ryggen. Den føltes tungere end selve jorden, og jeg måtte bruge alle mine kræfter. Jeg vidste, at jeg var nødt til at gøre noget, og jeg tænkte: Jeg afleverer den til politiet! Jeg melder mig selv!

Da jeg slæbte tasken hen ad gaden, var den så tung, at jeg var lige ved at besvime. Jeg skreg indvendigt, jeg kunne bare ikke mere! Jeg tror, jeg skreg "hjælp mig, hjælp mig", eller: måske var det min sjæl, der skreg. Og så var det, jeg fik øje på hende. Hun var en ung, lysende kvinde, der kom gående lige imod mig. Jeg blev fuldstændig skrækslagen, for hun lignede mig selv så meget, at jeg troede, jeg drømte. Jo nærmere hun kom, jo mere så jeg lige direkte ind i mit eget ansigt. Jeg ved, det lyder sindssygt, men den kvinde var som min himmelske dobbeltgænger, ja, da hun standsede lige foran mig, var hun endda mere end det: Selv det lille sår, jeg havde på hagen, havde hun.

Mit bryst galoperede og det flimrede for øjnene. Fandtes der virkelig sådan en mig i verden? Og hvem havde sendt hende? Jeg

kunne hverken trække vejret eller sige noget, men så trådte manden frem. Stille kom han til syne, mens hun gled bort. Han lignede mest af alt en hjemløs, men han havde stærke hænder, og han så på mig og sagde:

- Skal jeg ikke hjælpe dig med tasken?

I det sekund brød jeg sammen. Jeg sank ned på fortovet og græd som et barn, og så lod jeg ham tage din rygsæk af mine skuldre.

I næste øjeblik var hun væk. Jeg forstod det ikke. Drømte jeg? Jeg rejste mig op, omtumlet og helt let i kroppen. Og glad! Tasken var væk, det var virkelig sandt.

Eller: Det troede jeg. For da jeg ville til at gå, fik jeg øje på den. Den stod lidt til højre for det sted, jeg havde siddet. Mit hjerte standsede, men da jeg løftede den, vejede den ikke mere end andre tasker.

Og så vidste jeg, hvad jeg skulle. Jeg hævede de 8000 kroner i en automat, lagde dem i tasken og tog med det samme bussen hen til dig, for din adresse kendte jeg jo. Jeg gik op i din opgang og satte tasken ved din dør, og så tog jeg hjem for at skrive denne mail.

Nu har du fået tasken og mailen, og nu ved du, hvem jeg er. Og du kan gøre, hvad du vil. Jeg er ikke et menneske, der tror på hverken engle eller mirakler, og hvis du melder mig for tyveriet, kan jeg godt forstå det. Det ville være helt retfærdigt.

Men *hvis* du ikke melder mig - jeg ved, det her lyder helt vanvittigt, og jeg forstår heller ikke helt, hvorfor jeg skriver det, men: kunne det så give mening for dig at mødes? Kunne du så måske tænke dig at mødes med mig på en café, så vi lige kunne se hinanden?

Hvis du tror, det kunne være en idé, så ring eller skriv. Det er selvfølgelig mig, der betaler.

Med venlig hilsen
Simone, 62 22 02 30

Iben Krogsdal, 2018